RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 120.540 van 12 juni 2003
in de zaak A. 99.689/XIV-1519.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat F. BLEYEN,
kantoor houdende te 3920 LOMMEL,
Voermansstraat 31

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 22 januari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 februari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 12 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 24 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 maart 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. BLEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Joegoslavische nationaliteit, is in België binnengekomen op 24 augustus 1999 en heeft zich op 27 augustus 1999 vluchteling verklaard.

1.2. Op 7 februari 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 28 december 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 februari 2000 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing. De motivering van de beslissing luidt als volgt:

> "Betrokkene werd verhoord op 9 augustus 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. F. BLEYENS.
> Volgens zijn verklaringen, zou betrokkene een etnisch Albanees uit Prizren, Kosovo zijn. Sinds mei 1994 zou betrokkene actief lid geweest zijn van de Democratische Liga van Kosovo (LDK). Op 28 maart 1999, enkele dagen na het begin van de NAVO-bombardementen zou betrokkene zijn ouders naar KUKES (Albanië) gebracht hebben. Op 29 maart 1999 zou betrokkene, alleen, naar Kosovo zijn teruggekeerd. Op 4 april 1999 zou betrokkene zich bij het Kosovaars bevrijdingsleger (UCK) te Dragesh hebben aangesloten, waarbinnen hij zou ingestaan hebben voor de bescherming van de vluchtelingen. Op 15 juni 1999 zou de Internationale troepenmacht in Prizren gearriveerd zijn waarbij alle UCK-leden verplicht waren hun wapens in te leveren,

hetgeen betrokkene ook zou gedaan hebben. Rond 14 juli 1999 zouden 2 vrienden van betrokkene, beide ex-UCK-leden, door Servische burgers zijn vermoord. Een week later, op 22 juli 1999, zou ook betrokkene door Serviërs beschoten zijn. Betrokkene die ongedeerd aan deze aanslag kon ontsnappen, zou nadien niet meer naar huis teruggekeerd zijn, maar bij een vriend zijn gaan onderduiken. Op 28 juli 1999 zou betrokkene Kosovo verlaten hebben, richting België. Betrokkene vroeg hier asiel aan op 27 augustus 1999. Betrokkene wenst niet naar Kosovo terug te keren uit angst door Serviërs te worden vermoord. Betrokkenes naaste familieleden (waaronder zijn ouders) zouden momenteel nog steeds in Kosovo, meerbepaald Prizren, verblijven.
Er moet opgemerkt worden dat betrokkene in zijn opeenvolgende verklaringen geen elementen heeft aangehaald waaruit kan afgeleid worden dat hij zijn land verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of alsnog zulk een vrees dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Kosovo.
Betrokkenes vrees in Kosovo vermoord te worden door de Serviërs, beantwoordt immers niet meer aan een objectief gegeven. Overeenkomstig resolutie 1244 van de V.N.-Veiligheidsraad, dd. 10 juni 1999, hebben de Servische troepen en autoriteiten zich immers uit Kosovo teruggetrokken en kwam het bestuur en de controle sindsdien volledig in handen van de internationale gemeenschap. Hierbij kan nog worden vermeld dat de internationale gemeenschap ernstige inspanningen levert om de rust en de orde te herstellen met het oog op een normalisering van het dagelijkse leven en het garanderen van veiligheid voor alle Kosovaren, ook in betrokkenes geboortestreek Prizren. Uit recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (OSCE, Assesment of the Situation of Ethnic Minorities in Kosovo, november 1999 - january 2000), blijkt bovendien dat de Serviërs, die anno 2000 trouwens nog slechts een kleine minderheid vormen in Prizren, geen dreiging vormen voor de lokale etnische Albanezen en wordt er geen melding gemaakt van aanslagen op ex-UCK-Ieden. Uit diezelfde informatie blijkt vooral dat de nog aanwezige Serviërs en Roma de meeste veiligheidsproblemen kennen.
Betrokkene heeft verder niet aannemelijk gemaakt dat hij, in geval van moeilijkheden, om één van de redenen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de huidige autoriteiten in Kosovo.
Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 februari 2000.
De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert:

“B. Dat wat de gegrondheid van het beroep tot nietigverklaring betreft ook geen enkele twijfel bestaat.
b.1 Dat de beslissing tegen dewelke huidig beroep, niet genomen is met inachtname van de kwaliteiten van onpartijdigheid en objectiviteit die men gerechtigd is te verwachten van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.
Dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing motiveert al stellende dat ‘Betrokkenes vrees in Kosovo vermoord te worden door de Serviërs, beantwoordt immers niet meer aan een objectief gegeven. ... Uit recente informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt (OSCE, Assesment of the

Situation of Ethnic Minorities in Kosovo, november 1999- january 2000), blijkt bovendien dat de Serviërs, die anno 2000 trouwens nog slechts een kleine minderheid vormen in Prizren, geen dreiging vormen voor de lokale etnische Albanezen en wordt geen melding gemaakt van aanslagen op ex-UCK-leden. Uit diezelfde informatie blijkt vooral dat de nog aanwezige Serviërs en Roma de meeste veiligheidsproblemen kennen'.
Dat bij lezing van het hier door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangehaalde document blijkt dat toch een andere duiding dient gegeven te worden aan dit document dan dat de Commissaris-Generaal er aan geeft zoals hoger gezegd.
Dat dit document immers niets zegt (en het heeft ook niet die bedoeling) over het al of niet bestaan van conflicten en aanslagen vanwege Serviërs tegen Kosovaren (dan wel ex-UCK-leden).
Dat dit document enkel de aanwezigheid van etnische minderheden (onder andere Serviërs) in Kosovo in kaart wil brengen: het wil precies aanduiden waar in Kosovo welke etnische minderheden aanwezig zijn en met hoeveel én wat de toestand is van die etnische minderheden zonder dat het zich uitspreekt over de toestand van de Kosovaren (dan wel ex-UCK-leden) die niet als een minderheid worden aanzien.
Dat dit document dan ook niet van aard is te zeggen dat de Serviërs geen dreiging vormen voor de lokale etnische Albanezen en niet van aard dat er geen aanslagen zijn op Kosovaren méér bepaald op ex-UCK-leden.
Dat verzoeker zich dan ook niet van de indruk kan ontdoen dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn aanvraag partijdig en niet objectief heeft beoordeeld.
b.2 Dat de beslissing tegen dewelke huidig beroep, genomen is met schending van de motiveringsverplichting.
Dat de beslissing immers niet voldoet aan onder andere artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen: 'De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen'.
Dat de beslissing dewelke het voorwerp uitmaakt van dit beroep, niet de juridische overwegingen vermeldt.
Dat verzoeker dan ook niet weet op grond van welke wettelijke bepalingen de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot de bevestiging kwam van de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 07.02.2000.
b.3 Dat de beslissing tegen dewelke huidig beroep, genomen is met schending van het recht.
b.3.1 Dat het actuele karakter van de vrees van een asielzoeker geëvalueerd dient te worden op het moment van het nemen van de beslissing.
Dat in casu dan ook door de Commissaris-Generaal de toestand in Kosovo omstreeks 28.12.2000 - datum van beslissing - in ogenschouw diende te worden genomen.
Dat dit echter niet gebeurde.
Dat noch uit de beslissing, noch uit het dossier immers blijkt dat de Commissaris-Generaal rekening hield met de toestand in Kosovo omstreeks 28.12.2000 om te oordelen dat verzoeker geen vrees meer dient te hebben.
Dat de Commissaris-Generaal, in zoverre relevant (zie immers b.1), als meest recente informatie verwijst naar een document handelende over de periode van november 1999 tot januari 2000.
Dat deze informatie niets zegt over de toestand op 28.12.2000.
Dat die informatie, in zoverre ze relevant zou zijn -quod non-, achterhaald is.
Dat onder andere in februari 2000 en nog later onlusten tussen Serviërs en Kosovaren aanwezig waren.
Dat verzoeker nog steeds vreest.
Dat de huidige aanwezigheid van KFOR-troepen ook bewijst dat zowel Serviërs als Kosovaren (en dus ook en vooral ex-UCK-leden) nog steeds voor hun leven dienen te vrezen.
b.3.2 Dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen eveneens ten onrechte stelt dat 'betrokkene verder niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij, in geval van moeilijkheden, om één van de redenen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie,

geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de huidige autoriteiten in Kosovo'.
Dat het niet aan verzoeker is aannemelijk te maken dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de huidige autoriteiten.
Dat de Commissaris-Generaal immers dient na te gaan of en hoe verzoeker kan worden beschermd in Kosovo.
Dat de Commissaris-Generaal minstens niet nagaat hoe verzoeker kan worden beschermd rekening houdende met zijn problematiek.
b.3.3 Dat de beslissing immers stelt dat er nog steeds Serviërs aanwezig zijn in Kosovo, ook in Prizren vanwaar verzoeker afkomstig is.
Dat de beslissing niet vaststelt of de Serviërs aldaar aanwezig hun houding ten opzichte van Kosovaren, méér bepaald ex-UCK-leden, hebben veranderd.
Dat dit ook niet uit het dossier blijkt.
Dat dit evenwel het belangrijkste is: een vrees dient niet alleen beoordeeld te worden vanuit het feit of er andere autoriteiten zijn die pogen en al of niet lukken de vrede en rust te herstellen, doch ook vanuit de houding vanwege de bevolkingsgroep waarvoor men vreest.
Dat verzoeker nog steeds vreest voor zijn leven aangezien hij ervan overtuigd is dat de nog aanwezige Serviërs zich wreken op Kosovaren, méér bepaald ex-UCK-leden.";

2.2.1. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet genomen is met inachtname van de kwaliteiten van onpartijdigheid en objectiviteit; dat verzoeker tevens de schending aanvoert van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht; dat verzoeker zich vervolgens beroept op "een schending van het recht";

2.2.2.1. Overwegende dat in een eerste onderdeel verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet genomen is met inachtname van de kwaliteiten van onpartijdigheid en objectiviteit; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing motiveert met de overweging dat de vrees in Kosovo vermoord te worden door de Serviërs, niet meer aan een objectief gegeven beantwoordt; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar het rapport "O.S.C.E., Assesment of the Situation of Ethnic Miniorities in Kosovo, november 1999-january 2000" waaruit blijkt dat de Serviërs, die anno 2000 trouwens nog slechts een kleine minderheid vormen in Prizren, geen dreiging vormen voor de lokale etnische Albanezen en waarin geen melding wordt gemaakt van aanslagen op ex-UCK-leden, dat uit dezelfde informatie vooral blijkt dat de nog aanwezige Serviërs en Roma de meeste veiligheidsproblemen kennen; dat verzoeker stelt dat aan dit document een andere duiding dient te worden gegeven; dat er dient op gewezen te worden dat verzoeker in dit onderdeel niet aanduidt welke rechtsregel hij geschonden acht; dat overigens verzoeker enkel meent een andere duiding te geven aan het rapport waarnaar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst; dat verzoeker niet aantoont op welke wijze de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een gebrek aan onpartijdigheid en objectiviteit kan worden verweten;

2.2.2.2. Overwegende dat in een tweede onderdeel verzoeker zich beroept op de schending van de motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991; dat

verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de juridische overwegingen niet vermeldt; dat het verzoeker niet duidelijk is op grond van welke wettelijke bepalingen de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de bestreden beslissing kwam; dat dient te worden benadrukt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoeker een eindbeslissing betreffende de ontvankelijkheid van zijn asielaanvraag heeft genomen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich hiertoe baseert op artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in het kader van voornoemd artikel een juist beeld dient te vormen over de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiertoe alle gegevens onderzoekt die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen; dat hij in redelijkheid tot de conclusie kan komen dat de asielaanvraag van de verzoekende partij kennelijk ongegrond is, door vast te stellen dat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat in een eerste deel de feiten gedetailleerd en precies worden weergegeven die resulteren uit de neerslag van de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar verhoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat in een tweede deel de verklaringen van de verzoekende partij op nauwkeurige wijze worden onderzocht in de globale context van haar asielaanvraag; dat de motieven worden geconcretiseerd en gestaafd door een aantal precieze voorbeelden; dat de juistheid en pertinentie ervan niet worden weerlegd door verzoeker; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er in de bestreden beslissing op wijst dat verzoeker in zijn opeenvolgende verklaringen geen elementen heeft aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat hij zijn land verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of alsnog zulk een vrees dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Kosovo; dat, ingevolge resolutie 1244 van de V.N.-Veiligheidsraad, van 10 juni 1999, Kosovo onder controle van de internationale gemeenschap is; dat verzoekers vrees niet meer beantwoordt aan een objectief gegeven; dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij, om één van de redenen bedoeld in de Vluchtelingenconventie, geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten in Kosovo; dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat de motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is;

2.2.2.3. Overwegende dat in het derde onderdeel verzoeker stelt dat de bestreden beslissing is genomen “met schending van het recht”; dat verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toestand in Kosovo omstreeks 28 december 2000 diende in ogenschouw te nemen, dat de Commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar een document handelend over de periode van november 1999 tot januari 2000, dat deze informatie volgens verzoeker in december 2000 zou achterhaald zijn; dat dient vastgesteld te worden dat verzoeker in dit onderdeel geen aanduiding geeft van de rechtsregel die is geschonden; dat verzoeker overigens geen concrete elementen aanbrengt die aantonen dat de informatie waarnaar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst, onjuist is;

2.2.4. Overwegende dat het enig middel, indien al ontvankelijk, niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf juni tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**